

vi havde i sin Tid, en lignende parlamentarisk Situation, som er lykkedes i store Lande, et Højre — det er den almindelige parlamentariske Sprogbrug ude i Verden —, der omfatter de moderate konservative Partier, og saa et kraftigt Demokrati, der, naar Tiden er der, kan afløse det. Dette, at det konservative Folkeparti paa den Maade efter min Mening og sikkert efter manges Mening ganske undergraver sig selv og sin egen Stilling i Byerne, gør jo kun, at vi ved næste Valg vil faa saa meget større Udsigt til en stærk Fremgang. Vi ønsker intet hellere end Valg snarest mulig. Vi mener, at Tiden allerede er kommet saa vidt, at et Valg nu vil blive en stor Omvæltning i de politiske Tilstande. Der skal ikke saa meget til, for at det nuværende Regeringsflertal taber sin parlamentariske Magtstilling. Rent partiegoistisk set er denne Udvikling maaske ikke den daarligste for Socialdemokratiet, den aabner maaske ikke de daarligste Udsigter; men der er noget, der hedder vort nødstedte Erhvervsliv, noget, der hedder Industrikrisen.

Det vilde rigtignok have været ønskeligt, om man havde tænkt med mere Forstaaelse fra konservativ Side paa Erhvervslivets Stilling. Mens Græsset gror, dør Horsemor, maaske. Jeg omtalte allerede ved første Behandling, at det konservative Folkeparti paatager sig et tungt Ansvar ved at lade alting gaa sin skæve Gang og opretholde Regeringen. Man giver denne alle de fornødne Skatter, denne Skat, Restaurations-skatten, Chokoladeskatten — Finansministeren mener, det andrager 37 Mill. Kr., jeg mener, det snarere andrager et halvt Hundrede Millioner —, og giver dem for 1 Aar, hvad der ikke er særlig heldigt for Erhvervslivet. Denne stadige Uro og Usikkerhed er heller ikke særlig heldig for Administrationen. Det er altsaa det konservative Folkepartis Mening, at nu skal denne Regering i hvert Fald sidde 1 Aar til og dertil have de fornødne Midler. Det er det, man fra konservativ Side er i Færd med at give den.

Flertallet er ikke stort, og det forekommer mig, at det i Øjeblikket er noget hensuldrrende. Jeg kan desværre ikke regne det ærede Medlem Hr. Drachmann med til den Fløj, der synes at være i Færd med at smuldre lidt af, heller ikke det ærede Medlem

Hr. Korsgaard. De to Navne er Repræsentanter for de store jydsk Købstæder Aalborg og Horsens. Det var til dem, at man i visse Erhvervskredse nærmest havde sat sit Haab, men dem kan vi altsaa ikke regne med. Forleden under Militærdebattens Slutning, lød der en Røst fra det ærede Medlem Hr. Holstein, der sagde, at nu vilde han ikke være med længere. Det saakaldte borgerlige Samarbejde havde han nu faaet nok af. Han stemplede sit hidtidige allierede Parti med Navne, der maaske ikke var saa parlamentariske, men i hvert Fald træffende, og gjorde han det, kan jeg maaske gentage det. Det var vist noget i Retning af fersk Flæsk, eller var det skært Flæsk og blødt Smør, hvorved han karakteriserede det regerende Venstreparti. Navnlig i denne Sommervarme maa jeg sige, at det var en mindre smigrende Karakteristik; fersk eller skært Flæsk og blødt Smør og 23 Gr. i Skyggen og Pinse-travlhed. Det var ikke noget appetitligt Billede, man fik af Venstrepartiet, hvis det ærede Medlem har Ret i sin Karakteristik.

Men hvordan ser egentlig hans eget Parti ud? For at blive i den samme gastronomiske Sprogbrug — eller det er maaske et uheldigt Udtryk, for stor Velsmag kan der ikke være ved det, han omtalte, men for at blive i den alimentære Sprogbrug, det, der vedrører Levnedsmidlerne, kan jeg maaske, naar jeg skulde finde et Udtryk, der karakteriserer det konservative Folkeparti, vende tilbage til et Udtryk, som et afdød Medlem af dette Ting, nemlig J. K. Lauridsen, en Gang for mange Aar siden brugte om en politisk Personlighed, der i meget mindede om den politiske Personlighed, som det konservative Folkeparti i Øjeblikket udgør. Han talte om bævrende Aal i Gelè. Nu ved jeg ikke rigtig, hvad der holder sig bedst i Varmen, skært Flæsk og blødt Smør eller bævrende Aal i Gelè. (Afbrydelse: Det gør Aal). Det er muligt, at Geleen har en noget konserverende Evne; det er vel ogsaa derfor, man lægger kogt Aal i Gelè, for at den i hvert Fald skal holde sig i nogle Dage, men naar den har staaet saadan nogle Dage, tror jeg ikke, at Retten er særlig appetitlig; naar Geleen saa tilmed er noget grumset, saa har man svært ved rigtig at se, hvad der er inde i den. Dog kan man mærke nogle mørke